

Ἄτενίζοντας τὸν Σωτῆρα στὸ Σταυρό

Τοῦ Ἀρχιμ. Lev Gillet

Κύριε, στέκομαι κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ σου μαζὶ μὲ τὴ Μητέρα σου, μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο μαθητῆ, μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες ποὺ σοῦ ἔμειναν πιστές.

Τολμῶ νὰ ὑψώσω τὰ μάτια μου σὲ σένα καὶ ν' ἀτενίσω τὴ θυσία σου. Σ' αὐτὸ τὸ ἀντίκρισμα μαθαίνω ὅ,τι δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω οὔτε καὶ μέσα στὰ κείμενα τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὰ πόδια σου εἶναι καρφωμένα στὸ ξύλο. Ὁ σταυρός σου εἶναι τὸ πατητήρι ὅπου πατήθηκε τὸ ἀληθινὸ σταφύλι.

Ἐνῶ μπορεῖς, δὲν θέλεις νὰ φύγεις. Σ' αὐτὴ τὴ συνάντηση ποὺ

μοῦ ὄρισες μὲ περιμένεις. Καρφωμένος στὸ σταυρὸ ὑποτάσσεις τὸν ἑαυτὸ σου σ' αὐτὴ τὴν ἀναμονή μου.

Μπορεῖ νὰ μὴν ἔλθω. Μὰ σὺ εἶσαι ἐκεῖ καὶ μένεις ἐκεῖ ὅπου ἀφέθηκες νὰ σὲ καρφώσουν.

Τὰ χέρια σου εἶναι ἀπλωμένα. Ἀνοίγουν γιὰ νὰ καλέσουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν θέλουν νὰ κλείσουν. Τὰ καρφιά τὰ κρατοῦν σ' αὐτὴ τὴ στάση ποὺ προκαλεῖ καὶ ἀγκαλιάζει. Μοῦ λένε σιωπηλά: «Ἔλα».

Τὸ κεφάλι εἶναι γειρμένο. Τὸ γέρνεις σὲ μιὰ κίνηση ποὺ προσκαλεῖ. Ἀποδέχθηκες καὶ συγκεφαλαίωσες τὴ θέληση τοῦ θεοῦ, συνεπῶς τὴ δικὴ σου ὡς Υἱοῦ, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Κλίνεις τὸ κεφάλι σὰν δεῖγμα ὑποταγῆς σ' αὐτὸ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἀγάπη τῶν Τριῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ταυτόχρονα τὸ κεφάλι εἶναι γειρμένο πρὸς αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μπροστά σου. Πρὸς αὐτοὺς ποὺ σὲ ἀγάπησαν καὶ πρὸς ἐκείνους ποὺ φώναξαν «σταύρωσον αὐτόν».

Εἶναι γυρμένο πρὸς αὐτοὺς ποὺ πονοῦν καὶ πορεύονται στενάζοντες, πρὸς ἐκείνους ποὺ ἀναζητοῦν χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν.

Τὰ μάτια σου τώρα ἔχουν κλείσει. Μέσα στὸ ἴδιο ἐσωτερικὸ ὄραμα βλέπουν τὸν Πατέρα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Πρὸς τὰ δύο αὐτὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης σου κατευθύνεται τώρα ὀλόκληρη ἡ ὑπαρξὴ σου.

Τὸ αἷμα κυλάει ἀπ' τὸ μέτωπό σου, ἀπ' τὰ χέρια σου, ἀπ' τὸ μαστιγωμένο σῶμα σου. Κυλάει ἀργὰ σὲ κόκκινα ρυάκια. Θὰ τρέξει ἐπίσης κι ἀπ' τὴν τρυπημένη πλευρά σου, σὰν νὰ εἶχε διαρραγεῖ ἡ καρδιά σου κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῆς ὀδυνωμένης ἀγάπης σου.

Τὸ ποτήρι χύνεται σὲ σπονδή.

Ὁ ἀκάνθινος στέφανος πληγώνει τὸ κεφάλι σου. Τοποθετημένα κυκλικά αὐτὰ τὰ ἀγκάθια μοιάζουν μὲ τὶς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων

τις συγκεντρωμένες καὶ τοποθετημένες τὴ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη προκειμένου νὰ φορτωθοῦν ἐπάνω σου. Ὅλες οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων δεμένες μαζί.

Μὰ γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτὸ βλέπω ἀκτῖνες φωτός. Ἕνας χρυσοῦς φωτοστέφανος τυλίγει τὸ μέτωπό σου τὸ ματωμένο. Αὐτὴ ἡ λάμψη δίνει τὸ νόημά της στὴν ἀτελῆ εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Διότι ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι Κύριος καὶ Λυτρωτής.

Ἰησοῦ, μπροστὰ στὸ σταυρό σου δὲν μιλάω πιά οὔτε κἂν σκέπτομαι. Ἔχω στηλώσει σὲ σένα τὰ μάτια καὶ σὲ κάθε ἀναπνοή μου, σὲ κάθε κτύπο τῆς καρδιάς μου, θὰ ἤθελα νὰ χαραχθεῖ πιὸ βαθειὰ μέσα μου ἡ εἰκόνα σου.

«Εἶσαστ' ἐκεῖ, ὅταν σταύρωσαν τὸν Κύριό μου;» Ὁ στίχος τοῦτος ἐνὸς νέγρικου θρησκευτικοῦ τραγουδιοῦ θέτει ἓνα ἐρώτημα ἐπίκαιρο καὶ ὀξύ.

Εἶμαι ἰκανὸς ν' ἀπλώσω στὶς διαστάσεις τοῦ σύγχρονου παγκόσμιου Γολγοθᾶ τὴ φτωχὴ μου φαντασία, τὴν τόσο στενὴ καὶ κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ της; Μπορῶ νὰ εἶμαι παρὼν στὶς ἀγωνίες τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ τὸ κακὸ βασανίζει ἢ ποὺ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κάνουν νὰ ὑποφέρει (μερικὲς φορές ἐν ὀνόματί σου, ὦ Χριστέ!);

Μπορῶ νὰ εἶμαι παρὼν στὴν προσωπικὴ συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ μὲ κάθε δυστυχημένο; Στὴν προσωπικὴ συνάντηση, στὸ «ἐνώπιος ἐνωπίω»;

Ναί. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἓνα κεφάλι ἀνθρώπινο. Ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ ἁγία Μορφή, χλευασμένη, πληγωμένη.

Θὰ εἶμαι παρὼν ἐν πνεύματι σ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις, ἂν ἔχω μέσα μου χαραγμένη αὐτὴ τὴν ἁγία Μορφή.

Πηγὴ κειμένου : imaik.gr